

Όσιος Γεώργιος ο Καρσλίδης (Ραφαήλ Χ. Μισιαούλης, θεολόγος)

[/ Πεμπτούσια](#)

Όσιος Γεώργιος ο Καρσλίδης [1] (4 Νοεμβρίου)

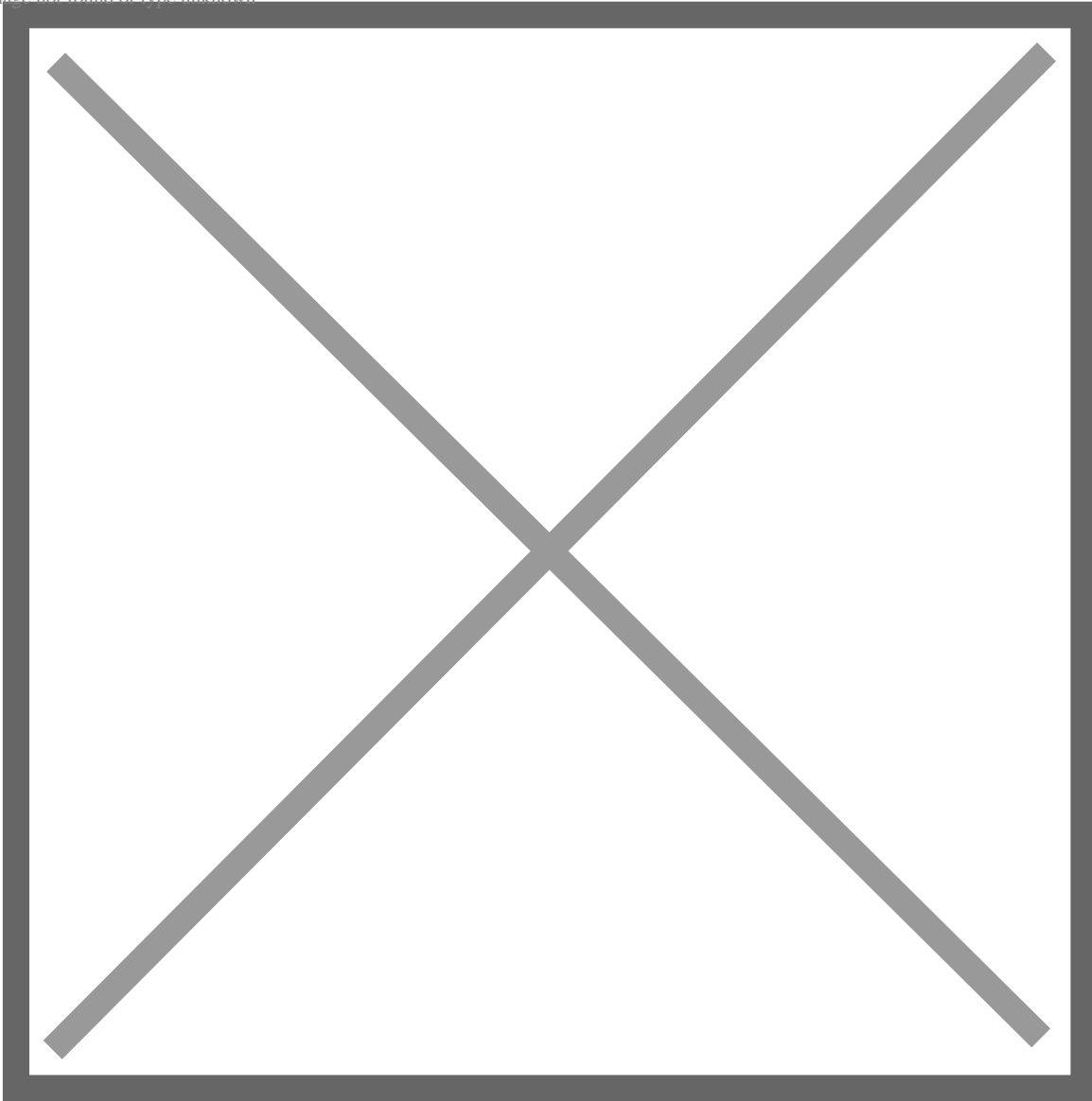
Γεννήθηκε το 1901 στην Αργυρούπολη του αγιότεκνου Πόντου [2] «Αργυρουπόλεως γόνον του Πόντου βλάστημα...» [3]. Το κοσμικό του όνομα ήταν Αθανάσιος. Από πολύ μικρός που ήταν, βρέφος ακόμη, γνωρίζει την ορφάνια. Την ανατροφή του την ανέλαβε η γιαγιά του. Ο μεγάλος αδελφός του αγίου τον έστειλε να βόσκει πρόβατα και, παρά τη θλίψη της γιαγιάς, τον μάλωνε και τον έδερνε. Με αυτή την ευλαβέστατη γιαγιά του ο Αθανάσιος επισκέπτεται για πρώτη φορά την Μονή της Παναγίας του Σουμελά. Η γιαγιά του όμως σε λίγο κοιμήθηκε όταν ήταν μόλις επτά χρονών, αφήνοντας του πολύτιμη κληρονομιά μαζί με τη θεοσέβεια και μία φιλντισένια εικόνα της Παναγίας - σε μορφή επιστήθιου εγκολπίου - την οποία έφερε πάντα πάνω του. Τότε μια γειτόνισσα πήρε υπό την προστασία της τη μικρή αδελφή του αγίου, την Άννα, και την αρραβώνιασε με τον καλό και τίμιο γιο της, με σκοπό να την παντρευτεί όταν θα γινόταν δεκατεσσάρων ετών (συνηθισμένη ηλικία γάμου των κοριτσιών για εκείνη την εποχή). Η Άννα όμως κοιμήθηκε σε μικρή

ηλικία, και τρία χρόνια αργότερα, αποκαλύφθηκε ότι είναι αγία. [4] Άρχισαν να βλέπουν κάθε βράδυ ένα φως να βγαίνει από τον τάφο της. Άνοιξαν τον τάφο και είδαν ότι η καρδιά και το δεξί χέρι της μικρής Άννας ήταν άφθαρτα [5].

Μετά την κοίμηση της γιαγιάς και της αδελφής του, αναχώρησε με τον παππού του, ο οποίος ήταν χαλκωματάς [6], και μετακόμισαν στο Ερζερούμ - την Θεοδοσιούπολη και στη συνέχεια στον Καύκασο, στο χωριό Χαντίκ της Τσάλκας της Γεωργίας.

Μετά το θάνατο του παππού του ο μικρός Αθανάσιος έμεινε πλέον με τον αδελφό του και τη νύφη του. Πληγωμένος όμως από τη σκληρή και βάνουση συμπεριφορά του αδελφού του, έφυγε από κοντά τους μια χιονισμένη νύχτα. Περιπλανώμενος στην ερημιά, όπου σκεπάστηκε από τα χιόνια, ανακαλύφθηκε από ένα караβάνι καμηλιέρηδων, οι οποίοι τον πήραν μαζί τους και, μπαίνοντας στην Τουρκία, τον παρέδωσαν σε ένα Τούρκο, για να τον κάνει βοσκό του. Εκείνος όμως δεν ήταν μουσουλμάνος, αλλά κρυπτοχριστιανός και συντηρούσε κρυφά μια εκκλησία κάτω από το σπίτι του.

Image not found or type unknown

Μια μέρα ο Αθανάσιος είδε τρεις άντρες να ψέλνουν τόσο ωραία, ώστε έτρεξε προς το μέρος τους. Ένωσε τόση χαρά και γαλήνη από την παρουσία τους, ώστε άφησε τα ζώα και προχώρησε μαζί τους. Ξαφνικά όμως χάθηκαν. Άρχισε τότε να κλαίει και, γυρίζοντας στο σπίτι, αποκάλυψε στο νοικοκύρη το περιστατικό. Εκείνος τον κατέβασε στην εκκλησία και του έδειξε τις εικόνες, μήπως και τους αναγνωρίσει. Ο νέος τους αναγνώρισε στην εικόνα των Τριών Ιεραρχών που βρισκόταν στο τέμπλο.

Αγάπησε πολύ την άσκηση και την προσευχή. Το 1918 σε ηλικία 18 ετών εκάρη Μοναχός στην Ιερά Μονή Ζωοδόχου Πηγής στη Γεωργία, παίρνοντας το όνομα Συμεών. Λέγεται ότι κατά την ώρα της κουράς του, οι καμπάνες της Μονής ηχούσαν από μόνες τους. Μετά την Οκτωβριανή Επανάσταση το μοναστήρι λεηλατήθηκε και καταστράφηκε, οι δε μοναχοί, όσοι δεν αρνήθηκαν την πίστη τους, θανατώθηκαν. Ο άγιος επίσης συνελήφθη και καταδικάστηκε σε θάνατο.

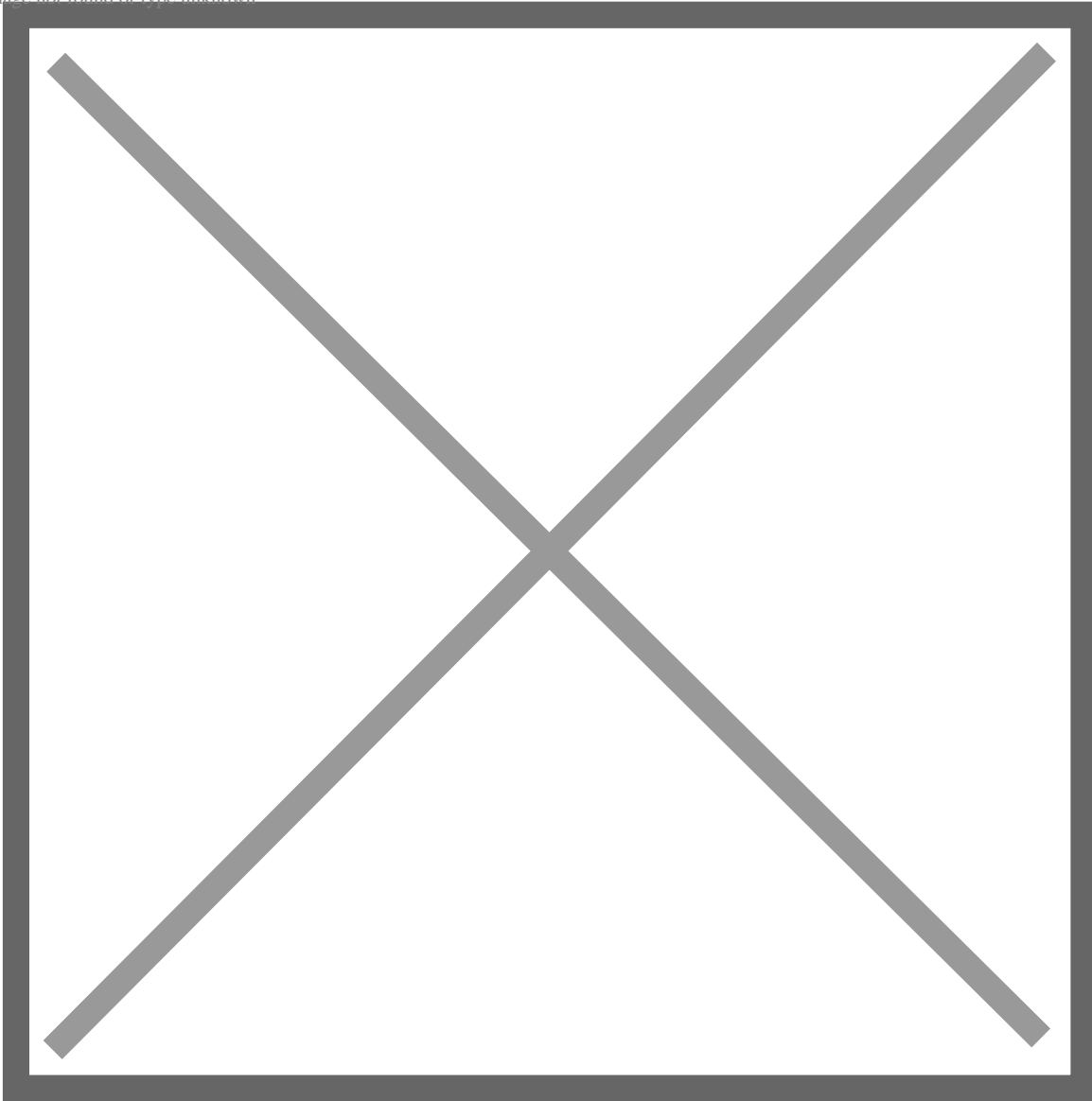
Αντιμετώπισε το εκτελεστικό απόσπασμα και σώθηκε εκ θαύματος, γιατί οι πρώτες σφαίρες στάθηκαν σε ένα εγκόλπιο με την εικόνα της Παναγίας που φορούσε στο στήθος του, ενώ οι επόμενες, καθώς είχε πέσει κάτω, τον βρήκαν στα πόδια.

Στη συνέχεια χειροτονήθηκε Διάκονος. Το 1925 χειροτονήθηκε Πρεσβύτερος παίρνοντας το όνομα Γεώργιος, όπως του προείπε ο Άγιος Γεώργιος όταν ήταν μικρό παιδί. Τις δύσκολες ημέρες του διωγμού της Εκκλησίας από τους κομμουνιστές της Γεωργίας, ο νεαρός τότε διάκονος συνελήφθη, υπέστη φυλακίσεις, ευτελισμούς, δημόσιες διαπομπεύσεις και βασανισμούς.

Το 1930, κατόπιν πολλών περιπετειών, πήγε στη Δράμα, στο χωριό Ταξιάρχες, όπου εκεί κατόπιν παρακλήσεως των κατοίκων, του επιδόθηκε μικρός αριθμός στρεμμάτων γης, Εκεί ίδρυσε το Μοναστήρι

Το 1941 καταδικάστηκε πάλι σε θάνατο, όπου εσώθηκε και πάλι με θαυμαστό τρόπο. Κοιμήθηκε στις 4 Νοεμβρίου 1959. Τάφηκε στη μονή του. Η ανακομιδή των ιερών του λειψάνων έγινε στις 9 Φεβρουαρίου 2006, από τον Μητροπολίτη Δράμας κ. Παύλο.

Image not found or type unknown

Δεν ήταν λίγες οι φορές που ο όσιος συλλειτουργούσε με Αγίους. Ευλαβείτο υπερβολικά και τιμούσε την Υπεραγία Θεοτόκο. Ήταν συχνή και σημαντική η παρουσία των Αγίων στη ζωή του. Έλεγε με απλότητα «σπάνια λειτουργώ μόνο μου». Απέφευγε συνήθως να λειτουργεί με ιερείς, τους οποίους δεν τους γνώριζε καλά [7]. Η Θεία Λειτουργία και η Θεία Μετάληψη ήταν το πιο κεντρικό και σημαντικό στη ζωή του.

Έξω στον δρόμο ήταν πάντα ευδιάθετος και χαρούμενος, μέσα στην εκκλησία ήθελε απόλυτη ησυχία και έλεγε «άξιος ο λειτουργός του υψίστου». Ακόμη και στον Εσπερινό ήταν όλοι όρθιοι. Ήταν πολύ αυστηρός στα θέματα της πίστης και έλεγε «την ώρα της Θείας Κοινωνίας να σηκώνουμε τα παιδιά ,δεν πρέπει να σκύβει ο Ιερέας κρατώντας τον Χριστό. Επίσης δεν κοινωνούσε ανεξομολόγητους.

Ο όσιος Γεώργιος δεν προσπαθούσε να προσελκύσει κόσμο και να αποκτήσει πολλά

πνευματικά τέκνα, που ίσως στις ημέρες μας να βλέπουμε σποραδικά τέτοιου είδους περιστατικά. Δεν επιθυμούσε καθόλου δόξες, τιμές και μεγαλεία. Δεν ήθελε πλήθη να τον κολακεύουν, επαινούν και ακολουθούν. Μάλιστα, όταν έβλεπε ότι δεν είναι ιδιαίτερα πρόθυμοι να τηρήσουν τους λόγους του, τους έστελνε σε διάφορους άλλους πνευματικούς.

Το λειτούργημα του πνευματικού το θεωρούσε υπεύθυνο, ότι είχε λόγο να δώσει στον Θεό για όλα, και δεν επέτρεπε στον εαυτό του εύκολες «οικονομίες». Προτιμούσε να τον πουν σκληρό, παράξενο, αυστηρό, ιδιότροπο, αφιλόνητο και υπερβολικό, παρά να παραβεί τους Ιερούς Κανόνες της Εκκλησίας.

Η δίκαιη αυστηρότητά του μεγάλωνε, όταν παρατηρούσε πεισματική κι εγωιστική αμετανοησία κι εμπάθεια. Τότε προσπαθούσε να φαίνεται ιδιαίτερα αυστηρός και σκληρός, μήπως με τον τρόπο αυτό διορθώσει τη σκληροκαρδία του εξομολογουμένου. Πολλές φορές δοκίμαζε με διάφορους τρόπους την υπομονή κι επιμονή του προσερχομένου, για να συνδράμει καλύτερα στη μετάνοιά του. Τα πάντα χρησιμοποιούσε ο όσιος, κατά την αποστολική διδαχή, για να κερδίσει τα χαμένα πρόβατα [8]. Έβλεπε τις ψυχές από μακριά σαν σε ανοικτό βιβλίο.

Διέθετε εξαιρετικά ισχυρό διορατικό και προφητικό χάρισμα. Διέβλεπε την ταυτότητα, το παρελθόν και τις ανάγκες των προσκυνητών του μοναστηριού του, αντιλαμβανόταν γεγονότα από χιλιόμετρα μακριά, ασθενείς θεραπεύονταν μέσω της προσευχής του κ.λ.π., ενώ μαρτυρούνται συγκλονιστικές οπτασίες και επαφές του με ιερά πρόσωπα, όπως ο άγ. Ιωάννης ο Πρόδρομος. Σε περιόδους όπου το μοναστήρι του δεχόταν μεγάλες ομάδες προσκυνητών, που περνούσαν με τη σειρά και ασπάζονταν τον άγιο, παίρνοντας την ευλογία του, συνέβαινε να σταματήσει ο άγιος κάποιον και να τον ρωτήσει: «Εσύ τον φοβάσαι το Θεό;». «Βεβαίως και τον φοβάμαι» απαντούσε κατά κανόνα ο επισκέπτης. «Αν Τον φοβόσουν», έλεγε ο άγιος, «δε θα είχες κάνει αυτό, ή εκείνο» και του αποκάλυπτε σοβαρά αμαρτήματα, αδικίες κατά των συγγενών του ή των ανήμπορων γερόντων του σπιτιού του, ακόμη και κρυφά εγκλήματα.

Μερικές από τις συμβουλές του ήταν οι εξής: α) «αν είσαι μαλωμένος, δεν έχεις δικαίωμα να πας στη Θεία Κοινωνία, γιατί αν θα κοινωνήσεις, φωτιά θα πάρεις. Θα πας τρεις φορές να τον βρεις και να συμφιλιωθείς μαζί του. Αν σε δεχθεί, καλά· αν όχι, μετά έχεις δικαίωμα να κοινωνήσεις», β) συνήθιζε να λέει «ο παπάς όταν λειτουργεί δεν πρέπει να βλέπει άνθρωπο, πρέπει να βλέπει τον εαυτό του και την ψυχή του, πόσους αγγέλους έχει γύρω του. Ποτέ ένας παπάς δεν λειτουργεί μόνος του. Έχει ουράνιο επισκέπτη», γ) «Ούτε τα πλούτη να σας κάνουν εντύπωση, ούτε οι δόξες, αλλά πάντοτε να βαδίζετε δίκαια».

Ας έχουμε τις πρεσβείες του Οσίου Γεωργίου και να τον παρακαλούμε να πρεσβεύει

για τις ψυχές μας προς το Σωτήρα και Θεό μας.